

punt het nu komende jaar doet tegen-
gaan?

Mag het zoo met u staan, neen, dan
verheft ge u daar niet op, maar dan vloei
uw ziel in diepgevoelden dank uit, en voel
ge de heel uw hart drukkende behoefte,
om genade en vergiffenis in te roepen voor
wat de smet, die in uw hart kleef, nog
altsoo bedierf in al het kostelijke waartoe
uw God u bekwaande. Wie hooger opging
voelt zijn zonde niet minder, maar des te
meer, en voelt te inniger hoe alleen bij het
Kruis van Golgotha zijn plaats is, om Gods
zijn dankoffert op te dragen, opdat Gods
erbarming het ontzondige. En mocht het
bij u omgekeerd zijn, zoodat ge, terugziende
op het jaar dat verliep, toch weer over een
verloren jaar moest klagen, ontwaakt dan,
zoo roepen we u toe, en sta op uit de dooden
en laat Christus over u lichten. Zij dan de
droeve ervaring van het jaar dat verging,
u tot spoorlag en prikkel, om het jaar dat
nu komt, heel anders in te zetten. Vergeet
het niet, God laat zich niet bespotten. Hij is
lankmoedig en genadig, maar eens moet het
keerpunt toch ook voor u komen. Waarom
dan uitgesteld? Ge weet zelf niet of ge het
nu komende jaar ten einde kunt brengen.
Laat het dan nu met dat verspelen van uw
leven uit zijn, en aarzel niet langer, maar
grijp u zelve met het geweld des geloofs
aan en stel u van nu voortaan ten dienste
van uw God.

En al is de toekomst die voor ons ligt,
omsluisd, en al heeft ons hart een oogen-
blik bij het indenken van wat ons ook dit
jaar weer kan te wachten staan, sluit u
ook in dit aangrijpend oogenblik van het
Oudejaar nauwer aan de uwen aan, met de
bede of uw God hen voor u en u voor hen
sparen mocht, en bovenal sluit u met hen
inniger (nauwer aan uw God aan. Met God
is uw levenspad veilig, door wat stroomen ge
ook waden moogt, door wat donkerheden
ge ook moogt worden voortgeleid. „Ik heb,
in nood aan God verbonden, in Hem mijn
hoog vertrek gevonden“, blijft ook uw
levenspaal. En al mocht het een steile berg
zijn, die u den weg versperde, dan zult ge
nog heiligen vrede en stille gemoedsrust
vinden in de bede: „Leid mij, Heer, ik zou
in 't stijgen, nederzigen; leid Gij mij op
die hoogte trots. Wil mij tot een toevlucht
wezen, als voor dezen, 's vijands boos ge-
weld ten trots“. En als ge stamelend op
die bede het Amen uitspreekt, bezeele uw
God u dan dat Amen aan uw hart door
Zijn belofte van trouw en van Goddelijk
erbarmen.

Dr. A. K.

„De eerste dag“.

(NIEUWE JAAR 1911).

En God noemde het licht
dag, en de duisternis noemde
Hij nacht. Toen was het avond
gewest, en het was morgen
gewest; de eerste dag.

Gen. 1: 5.

Nieuwe jaar placht van oudsher in onze
steden en dorpen een dag der vreugde te zijn.
Reeds des avonds te voren werd bij den klokslag
van het oude jaar, het nieuwe met vreugde-
vuren ingetroepen. In den morgen begaf men
zich naar het bedehuis, om den zegen des
Heeren af te smeeken. En na kerkdijf bewoog
men zich op weg om familieleden en vrienden
op te zoeken, en hun zijn gelukwensen aan te
bieden met de nieuwe toekomst, die zich in
het nieuwe jaar ontloot. „Veel heil en zegen
in het Nieuwe jaar!“ was bij dien gelukwens-
de van ons de gewoonte. Veel heil, en toch
nog iets meer dan heil, iets ook van die
mystieke werking, die niet betaald kan door het
woord zegen kan worden uitgedrukt. Ook was
men dien dag meest gelukkig. De dugsamen Nieuw-
jaarsfeesten werden met milde hand soms schier
roegstroomd, en in meer dan één familie was
het gewoonte, in den namiddag een feestmaal aan
te richten en op keur van gerechten zijn
gasten te onthalen.

Tweederlei sprak hier.

Allereerst het gelukkig gevoel van er nog
te zijn, nog het leven te genieten, nog gespaard
te wezen; waar het jaar dat omging, zoo aller-
wegen ook bij niet weinigen onder onze bekenden
den levensdraad had afgesneden. Elk jaar dat
ten einde liep, vergde zijn betacombe. Maar al
te velen, die met ons het vorig jaar begonnen,
mochten het niet met ons ten einde brengen.
Hun einde was daar. Ze ontvielen ons. En als
uit hun graven beluisterden we nog hun stem,
die in heimwee om herdenking roept. Zoo nu
bad ook ons lot kunnen wezen. Mischien zelfs
had ernstige krankheid of gevaar ons vooruit
een afloop ook in eigen levenskring in het ver-
loopen jaar doen vrezen. En nu de Heere
ons God dit alles anders over